Dosarul nr. 2r-1131/26 (2-26025388-02-2r-05062026)
Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Bogomolova Victoria

D E C I Z I E

24 septembrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Dimitriu Serghei
Judecătorii Gîrleanu Violeta și Roșca Constantin

Examinând fără participarea părților, recursul declarat de Ababii Constantin, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026, prin care a fost admisă excepția de tardivitate înaintată de S.R.L. „Realist Estate Agency" formulată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ababii Constantin către S.R.L. „Realist Estate Agency", cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată,

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei.

La data de 26 februarie 2026, Ababii Constantin s-a adresat în instanță cu cerere de chemare în judecată către S.R.L. „Realist Estate Agency", cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul ședinței de judecată din 07 mai 2026, pârâtul S.R.L. „Realist Estate Agency" a înaintat o cerere privind invocarea excepției de tardivitate a cererii de anulare a ordinului de concediere nr. ***** din ***** și respingerea pretențiilor formulate.

În susținerea cererii înaintate a indicat că obiectul acțiunii formulate de reclamant îl constituie în esență, anularea ordinului nr. ***** din ***** privind încetarea contractului individual de muncă, cu aplicarea sancțiunii disciplinare - concedierea, precum şi admiterea unor pretenții derivate din pretinsa nelegalitate a acestui ordin, şi anume restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu pentru perioada pretinsei absențe forțate de la muncă, repararea prejudiciului şi compensarea cheltuielilor de judecată.

Menționează pârâtul că reclamantul Ababii Constantin invocă faptul că a fost angajat la S.R.L. „Realist Estate Agency" în baza contractului individual de muncă din 12 martie 2025 în funcția de analist de afaceri. Ulterior, prin ordinul nr. ***** din *****, angajatorul a dispus încetarea contractului individual de muncă, ca sancțiune disciplinară în urma cercetării interne desfășurate în cadrul companiei. Din conținutul cererii de chemare în judecată, rezultă că reclamantul indică în mod expres faptul că ordinul de concediere şi actele finale ale procedurii disciplinare au fost emise şi comunicate la data de *****, împrejurare care este esențială pentru examinarea excepției, întrucât marchează momentul de la care reclamantul a cunoscut sau cel puțin trebuia să cunoască despre pretinsa încălcare a dreptului său. Totodată, la data de *****, a fost întocmit procesul-verbal de constatare a comisiei interne, prin care au fost consemnate circumstanțele cercetării disciplinare, concluziile comisiei şi dreptul de contestare în instanța de

judecată competentă în termen de 3 luni. Astfel, reclamantul a avut reprezentarea clară atât asupra măsurii dispuse de angajator, cât şi asupra termenului legal în care aceasta putea fi contestat.

Invocă faptul că anterior sesizării instanţei, la data de 26 februarie 2026, reclamantul Ababii Constantin a depus o primă cerere de chemare în judecată la data de 30 ianuarie 2026, având același obiect şi fiind îndreptată împotriva aceluiași pârât. Însă, prin încheierea Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 02 februarie 2026, prima cerere a fost restituită reclamantului, pe motiv că nu a fost respectată procedura de soluționare prealabilă a cauzei pe cale extrajudiciară, fapt ce confirmă că cererea depusă la 30 ianuarie 2026 nu a fost primită în procedură şi nu a generat un raport procesual civil valabil, iar instanța a explicat reclamantului că restituirea nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată, însă numai după înlăturarea circumstanțelor care au fost la baza restituirii.

Remarcă faptul că acțiunea reclamantului privind anularea ordinului de concediere nr. ***** din ***** a fost formulată în prezentul proces tardiv, iar pretențiile subsecvente privind restabilirea în funcție, plata salariului pentru perioada pretinsei absențe forțate, repararea prejudiciului şi compensarea cheltuielilor de judecată urmează aceeași soartă juridică, fiind dependente de admiterea capătului principal privind anularea ordinului.

Susține S.R.L. „Realist Estate Agency” că încheierea de restituire nu a suspendat, nu a întrerupt şi nu a prelungit termenul special de prescripție prevăzut de Codul muncii. Or, art. 170 din Codul de procedură civilă permite adresarea repetată în instanță după lichidarea neajunsurilor, însă această posibilitate procesuală nu echivalează cu repunerea automată în termen şi nu poate neutraliza efectele expirării termenului de prescripție, iar a admite contrariul ar însemna ca o cerere neconformă, restituită, să producă efecte mai favorabile decât o cerere valabilă, ceea ce ar deturna finalitatea art. 170 din Codul de procedură civilă.

Reliefând prevederile art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, pârâtul susține că termenul de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său, este *****. Reclamantul nu doar că a cunoscut ordinul, dar a şi construit întreaga acțiune pe pretinse vicii ale procedurii disciplinare finalizate la aceeași dată, iar termenul nu poate fi mutat artificial în opinia reprezentantului pârâtei, la data primirii unor copii ulterioare ale materialelor interne ori la data unor corespondențe prealabile, deoarece actul contestat este ordinul de concediere, iar acesta era cunoscut reclamantului la data de *****.

Mai remarcă faptul că reclamantul nu a formulat o cerere de repunere în termen şi nu a invocat împrejurări obiective, imprevizibile sau independente de voința sa, care să justifice depunerea cererii de chemare în judecată tardiv. Dimpotrivă, conduita procesuală a reclamantului demonstrează că acesta cunoștea atât ordinul, cât şi termenul de contestare, dar nu a asigurat sesizarea instanţei în interiorul termenului legal. O asemenea neglijență procedurală nu poate fi convertită în opinia reprezentantului într-un avantaj procesual în detrimentul pârâtei, în favoarea căreia a curs prescripția. Indicând asupra prevederilor art. 170 Cod de procedură civilă, legiuitorul a stabilit un regim clar, dacă cererea este restituită, reclamantul poate reveni cu o nouă cerere după lichidarea încălcărilor. Însă textul nu prevede că termenul de prescripție se suspendă sau se întrerupe prin depunerea unei cereri restituite. Dimpotrivă, necesitatea adresării repetate confirmă că prima sesizare nu a dobândit statutul unei acțiuni judiciare valabil intentate, astfel, dacă s-ar admite că o cerere restituită conservă termenul, atunci orice reclamant ar putea introduce formal o acțiune incompletă sau inadmisibilă în ultima zi a termenului, iar ulterior, după expirarea termenului, ar putea remedia discreționar deficiențele, fără să suporte

consecințele prescripției. O asemenea soluție ar lipsi de conținut termenele speciale din materia litigiilor de muncă şi ar afecta securitatea raporturilor juridice.

Notează pârâtul că nu este vorba de o simplă neregularitate procedurală, ci omiterea termenului special de prescripție extinctivă pentru exercitarea dreptului material la acțiune. Această omisiune activează mecanismul art. 186[1] Cod de procedură civilă, potrivit căruia acțiunea depusă peste termen se examinează în fond numai după soluționarea excepției de tardivitate, iar reclamantul nu a solicitat repunerea în termen, nu a identificat vreun impediment obiectiv, exterior voinței sale şi nu a demonstrat existența unei imposibilități reale de a sesiza valabil instanţa în termen. Dimpotrivă, materialele cauzei arată că acesta a cunoscut ordinul, a cunoscut termenul și a avut timp suficient să exercite acțiunea cu respectarea tuturor cerințelor legale.

Consideră că aplicarea art. 355 Codul muncii şi art. 186[1] Cod de procedură civilă în prezenta cauză nu reprezintă o limitare disproporționată a accesului la justiție, ci aplicarea unei condiții legale previzibile, necesare pentru securitatea raporturilor juridice de muncă, astfel că după *****, pârâtul avea dreptul legitim să considere că măsura concedierii poate fi contestată doar în interiorul termenului legal. Redeschiderea fondului printr-o cerere valabil depusă abia la 26.02.2026, ar încălca tocmai principiul de securitate a raporturilor juridice.

Indicând asupra prevederilor art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pârâtul menționează că accesul la justiție nu este consacrat ca un drept absolut şi nelimitat temporal, ci ca un drept care se exercită în condițiile și termenele stabilite de lege. În aceeași ordine de idei, art. 7 Cod de procedură civilă prevede că procesul civil se intentează la cererea persoanei care revendică apărarea unui drept. La fel, indicând asupra principiul disponibilității în drepturi, consacrat de art. 27 Cod de procedură civilă, menționează că participanții la proces dispun liber de dreptul subiectiv material, de interesul legitim supus judecății, precum şi de drepturile procedurale, inclusiv de alegerea modalității şi mijloacelor procedurale de apărare. Însă același text legal stabileşte o limită esențială: instanța nu admite folosirea unei modalități de apărare dacă aceasta contravine legii sau încalcă drepturile și interesele legitime ale altei persoane. Prin urmare, reclamantul era liber să aleagă momentul şi modalitatea sesizării instanței, dar această libertate trebuia exercitată în cadrul termenului legal de prescripție și cu respectarea condițiilor procedurale de sesizare valabilă a instanței.

Susține pârâtul că prezenta cerere constituie invocarea la nivel intern a exercitării şi protejării drepturilor decurgând din Convenția europeană a drepturilor omului, pentru îndeplinirea condiției de admisibilitate a epuizării căilor interne de atac precum şi pentru respectarea principiului subsidiarității, înainte de sesizarea Curții Europene a Drepturilor Omului cu o plângere individuală, potrivit art. 34 si 35 din Convenţie pentru încălcarea drepturilor prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului şi art.1 din Protocolul nr. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Soluția instanței de fond.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026 a fost admisă excepția de tardivitate înaintată de reprezentantul pârâtului S.R.L. „Realist Estate Agency”, avocatul Lunca Ion.

S-a respins ca tardivă cererea de chemare în judecată depusă de Ababii Constantin către S.R.L. „Realist Estate Agency” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Solicitarea recurentului.

La data de 25 mai 2026, Ababii Constantin a contestat cu recurs încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii contestate, respingerea excepției de tardivitate și remiterea cauzei pentru examinare în fond. În subsidiar, dacă instanța de recurs va considera că termenul de adresare a fost omis, solicită repunerea în termen, casarea încheierii contestate cu respingerea excepției de tardivitate, iar dacă se va aprecia că această chestiune urmează să fie examinată de instanța de fond, solicită remiterea cauzei la rejudecare.

Termenul de declarare a recursului.

În conformitate cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru reține că reieșind din materialele cauzei, participanții la proces au recepționat prin intermediul poștei electronice copia încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026, la data de 14 mai 2026 (f.d.143), drept urmare, Completul de judecată consideră că recurentul Ababii Constantin a depus cererea de recurs în interiorul termenului legal prevăzut de lege, și anume, la data de 25 mai 2026 (f.d.144).

Argumentele părților.

În motivarea recursului Ababii Constantin a indicat că instanța de fond a examinat cererea din 26.02.2026 ca şi cum aceasta ar fi fost prima adresare a reclamantului în instanță. Însă, această abordare este eronată, deoarece cererea respectivă a fost depusă repetat în legătură directă cu prima cerere depusă la 30.01.2026. În acest context, instanța trebuia să analizeze nu doar data de 26.02.2026, ci întreaga succesiune: prima cerere depusă în termen, restituirea acesteia, redepunerea acțiunii şi admiterea ulterioară în procedură. Concluzia respectivă rezultă inclusiv din însăși cererea depusă la data de 26.02.2026, în al cărei titlu reclamantul a indicat expres că este vorba despre cerere de chemare în judecată privind anularea concedierii, restabilirea drepturilor de muncă şi acordarea despăgubirilor (cerere redepusă în urma încheierii instanței din 02 februarie 2026, dosar nr. 2-1288/2026, 2-26011060-12-2-30012026), iar în conținutul cererii s-a precizat că „prezenta cerere este depusă repetat, în urma încheierii instanței din 02 februarie 2026, prin care s-a dispus restituirea cererii inițiale...”. Prin urmare, instanța de fond nu putea trata cererea din 26.02.2026 ca pe o primă adresare tardivă în instanță. Pentru aprecierea respectării termenului de 3 luni prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. a) Codul muncii, instanța trebuia să pornească de la prima sesizare a instanței, realizată la data de 30.01.2026. Data de 26.02.2026, nu reprezintă data primei adresări în instanță, ci data depunerii noii acțiuni după restituirea cererii inițiale, fiind relevantă doar pentru verificarea condiției prevăzute de art. 402 alin. (2) Cod civil, respectiv depunerea noii acțiuni în termenul de 6 luni. Prin urmare, pentru examinarea excepției de tardivitate, instanța trebuia să pornească de la existența primei cereri depuse la 30.01.2026 și nu să trateze cererea din 26.02.2026 ca pe o primă adresare tardivă în instanță.

Invocă recurentul că eventuala diferență de formulare a obiectului cauzei în evidențele PIGD sau în informațiile publicate pe portalul instanțelor nu poate prevala asupra conținutului real al cererilor depuse de reclamant. În cauza aferentă cererii inițiale depuse la 30.01.2026, obiectul juridic real al sesizării instanței viza același raport de muncă, aceleași părți, același

angajator, aceeași concediere şi aceleași consecințe juridice ale încetării raportului de muncă. Cererea depusă repetat la 26.02.2026 a fost formulată expres în legătură cu cererea inițială, ca urmare a încheierii de restituire din 02.02.2026. Prin urmare, formularea tehnică sau rezumativă a obiectului în evidențele instanței nu poate transforma artificial două depuneri succesive, referitoare la același litigiu de muncă, în două cauze juridic independente. Pentru aplicarea art. 402 alin. (2) Cod civil este relevantă identitatea substanțială a litigiului: aceleași părți, același raport juridic de muncă, aceeași concediere contestată și aceeași finalitate procesuală de apărare a drepturilor reclamantului încălcate prin concediere. În consecință, instanța de fond trebuia să analizeze conținutul real al cererilor şi legătura procedurală expres indicată de reclamant, nu doar denumirea formală sau rezumativă a obiectului cauzei.

Apreciază că instanța a substituit art. 402 alin. (2) Cod civil cu instituția repunerii în termen. Or, în fața primei instanțe, reclamantul nu a solicitat repunerea în termen ca temei principal, deoarece nu a recunoscut omiterea termenului. Reclamantul a invocat efectul juridic al primei cereri depuse în termen şi aplicarea art. 402 alin. (2) Cod civil. Repunerea în termen şi întreruperea prescripției prin acțiunea precedentă sunt mecanisme juridice distincte. Repunerea în termen presupune existența unui termen omis din motive întemeiate. Art. 402 alin. (2) Cod civil reglementează însă o altă ipoteză: existența unei prime acțiuni, restituirea acesteia şi depunerea unei noi acțiuni în termenul legal de 6 luni, cu admiterea ulterioară a noii acțiuni în procedură. Prin urmare, lipsa unei cereri de repunere în termen nu putea înlocui analiza aplicabilității art. 402 alin. (2) Cod civil. Cu atât mai mult, aplicarea art. 402 alin. (2) Cod civil trebuia examinată, deoarece cererea din 26.02.2026 a fost formulată chiar de la început ca o cerere redepusă după restituirea cererii inițiale, iar nu ca o acțiune nouă, ruptă de prima sesizare a instanței. Această mențiune expresă exclude interpretarea potrivit căreia reclamantul ar fi solicitat doar o repunere în termen, în loc să invoce efectele juridice ale primei cereri depuse în termen. Data de 30.01.2026 este relevantă pentru stabilirea faptului că reclamantul a sesizat instanța în termenul de 3 luni. Data de 26.02.2026 este relevantă doar pentru verificarea condiției prevăzute de art. 402 alin. (2) Cod civil, respectiv depunerea noii acțiuni în termen de 6 luni după restituirea cererii inițiale. Instanța de fond a confundat aceste două planuri juridice şi a tratat data de 26.02.2026 ca dată a primei adresări tardive în instanță. Instanța de fond a substituit analiza efectului întreruptiv al prescripției prevăzut de art. 402 alin. (2) Cod civil cu instituția distinctă a repunerii în termen. Termenul de adresare în instanță nu a fost omis, întrucât prima cerere a fost depusă la 30.01.2026, în interiorul termenului de 3 luni prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. a) Codul muncii, iar cererea depusă repetat la 26.02.2026 se încadrează în mecanismul prevăzut de art. 402 alin. (2) Cod civil.

Mai invocă faptul că deși instanța a reprodus argumentele reclamantului privind aplicarea art. 402 alin. (2) Cod civil, în motivarea propriu-zisă nu a explicat de ce această normă nu este aplicabilă situației concrete. Mai mult, prin Nota depusă la 11.05.2026, Ababii Constantin relevă că a precizat expres că explicațiile scrise şi obiecțiile anexate nu constituiau o cerere sau un demers nou privind administrarea probelor şi nu erau însoțite de probe noi, ci reprezentau poziția scrisă a reclamantului față de excepția de tardivitate aflată deja în examinarea instanței. Prin urmare, instanța de fond avea obligația să examineze efectiv aceste argumente, inclusiv cele privind aplicarea art. 402 alin. (2) Cod civil, iar nu să reducă soluționarea excepției la constatarea lipsei unei cereri inițiale de repunere în termen. Simpla constatare a lipsei unei cereri de repunere în termen nu constituie un răspuns la argumentul privind întreruperea prescripției prin acțiunea precedentă. În același sens, pct. 6 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22.12.2014 privind practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii,

modificării şi încetării contractului individual de muncă confirmă că problema tardivității în litigiile de muncă se soluționează după examinarea circumstanțelor litigiului. Susține Ababii Constantin că nu invocă această explicație pentru a susține că instanța nu putea examina excepția de tardivitate după primirea cererii în procedură. Reclamantul însă invocă această explicație pentru a sublinia că soluționarea tardivității presupunea examinarea efectivă a circumstanțelor concrete ale cauzei şi a mecanismelor juridice aplicabile.

În prezenta cauză, instanța de fond a preluat în esență argumentația pârâtului privind lipsa unei cereri de repunere în termen, însă nu a analizat efectiv aplicabilitatea art. 402 alin. (2) Cod civil, deși această normă reglementează tocmai ipoteza restituirii cererii inițiale, depunerii unei noi acțiuni în termenul de 6 luni şi admiterii ulterioare a acesteia în procedură. Astfel, examinarea circumstanțelor litigiului nu putea fi redusă la constatarea că cererea repetată a fost depusă la 26.02.2026 şi că reclamantul nu a formulat inițial o cerere de repunere în termen. Instanța trebuia să analizeze succesiunea procedurală completă: prima cerere depusă la 30.01.2026, restituirea din 02.02.2026, cererea redepusă la 26.02.2026, admiterea ulterioară în procedură şi efectele art. 402 alin. (2) Cod civil. Instanța de fond nu a explicat de ce a ignorat distincția juridică dintre prima sesizare a instanței în termenul de 3 luni, redepunerea acțiunii după restituirea cererii inițiale şi admiterea ulterioară a noii acţiunii în procedură. În loc să analizeze această succesiune prin prisma art. 402 alin. (2) Cod civil, instanța a redus motivarea la lipsa unei cereri de repunere în termen.

La data de 18 iunie 2026 recurentul Ababii Constantin a depus o cerere cu argumente suplimentare asupra cererii de recurs invocând că la etapa examinării cererii de chemare în judecată a fost obligat să înlăture o serie de deficiențe formale, inclusiv aplicarea mențiunii „Conform originalului" pe copiile anexate, prezentarea unor acte suplimentare şi respectarea altor cerințe de formă. În raport cu reclamantul, aspectele respective au fost apreciate printr-o abordare procedurală deosebit de riguroasă, reclamantului fiindu-i solicitată înlăturarea tuturor deficiențelor indicate de instanţă. În pofida remedierii succesive a acestor deficiențe şi a conduitei procesuale diligente a reclamantului, cauza nu a fost examinată în fond, procesul fiind închis pentru pretinsa depunere tardivă a acţiunii. La etapa examinării cauzei în prima instanţă, reprezentantul pârâtului a depus două acte procesuale esențiale pentru soluționarea excepției de tardivitate: Referința pârâtului la cererea de chemare în judecată şi cererea privind invocarea excepției de tardivitate. Din conținutul actelor şi din poziția procesuală a părților rezultă fără echivoc că documentele au fost depuse în numele şi în interesele pârâtului. Cu toate acestea, în blocul de semnare figurează mențiunea „reprezentantul reclamantului", eroare care nu a împiedicat instanţa să identifice corect autorul actelor şi să le examineze potrivit conținutului lor juridic real. Instanţa de fond a acceptat, a examinat şi a pus la baza soluției sale acte procesuale esențiale depuse de reprezentantul pârâtului, fără a considera necesară clarificarea acestei neconcordanțe privind identificarea calității procesuale a persoanei semnatare. Din coroborarea circumstanțelor expuse, rezultă că instanţa de fond a aplicat părților un standard procedural diferit: față de reclamant a fost urmată o abordare procedurală deosebit de riguroasă, cu solicitarea remedierii tuturor deficiențelor constatate, în timp ce actele procesuale ale pârâtului au fost apreciate prin prisma conținutului lor juridic real, fără necesitatea unor clarificări suplimentare privind neconcordanțele existente.

Recurentul nu susține că această eroare materială, privită izolat, ar atrage nulitatea actelor procesuale respective şi nici nu solicită excluderea lor din materialele dosarului. Totuși, această circumstanță este relevantă pentru aprecierea modului în care instanţa de fond a aplicat rigorile procedurale față de participanții la proces. Dacă omisiuni tehnice ale reclamantului au fost

considerate suficient de importante pentru a bloca sau întârzia accesul la examinarea cauzei, aceeași exigență procedurală trebuia aplicată, cel puțin la nivel de verificare şi actelor procesuale depuse de partea adversă. Problema ridicată nu constă în gravitatea izolată a erorii materiale din actele pârâtului, ci în caracterul selectiv al standardului procedural aplicat de instanţa de fond: față de reclamant - o abordare rigidă şi sancționatorie; față de pârât - o abordare permisivă şi orientată spre examinarea conținutului actelor. Esențial pentru prezenta cauză nu este eroarea materială în sine, ci faptul că aceeași instanţă care a aplicat reclamantului un standard procedural deosebit de riguros a apreciat actele pârâtului prin prisma conținutului lor juridic real. Solicită recurentul aplicarea aceluiași criteriu şi în privința cererii sale de chemare în judecată depuse repetat după restituirea cererii inițiale.

La data de 24 august 2026 intimatul S.R.L. „Realist Estate Agency", reprezentat de avocatul Lunca Ion a depus referință asupra cererii de recurs, invocând că recursul declarat este neîntemeiat, deoarece nu demonstrează existenţa unei aplicări arbitrare a normelor de drept material sau procesual şi nici nu justifică respingerea directă a excepției de tardivitate. Argumentele recurentului pornesc de la premisa eronată că art. 402 alin. (2) din Codul civil ar produce automat prin simpla depunere a unei cereri anterioare ulterior restituite, conservarea termenului prevăzut de art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii. Or, efectul prevăzut de art. 402 alin. (2) este unul excepțional, condiționat şi nu poate fi prezumat.

Susține intimatul că recurentul confundă efectul prevăzut de art. 171 alin. (2) din Codul de procedură civilă cu efectul reglementat de art. 402 alin. (2) din Codul civil. Art. 171 alin. (2) privește cererea căreia nu s-a dat curs şi ale cărei neajunsuri au fost înlăturate în termenul stabilit de judecător, caz în care cererea se consideră depusă la data prezentării inițiale. Acest mecanism a operat numai în cadrul dosarului pornit prin cererea din 26 februarie 2026, în care neajunsurile indicate la 5 martie 2026 au fost remediate în termen. Prima cerere, depusă la 30 ianuarie 2026, nu a fost lăsată fără curs şi regularizată în același raport procesual, ci a fost restituită printr-o încheiere distinctă care nu a fost contestată de către recurent. Efectul conservării datei inițiale, specific art. 171 alin. (2) Cod de procedură civilă, nu poate fi extins prin analogie asupra unei cereri restituite în temeiul art. 170 Cod de procedură civilă. Cele două instituții au premise, finalități şi efecte juridice diferite. De asemenea, prima cerere nu a fost restituită pentru o simplă eroare tehnică, precum lipsa unei mențiuni pe un înscris sau certificarea necorespunzătoare a unei copii. Instanţa a constatat nerespectarea procedurii prealabile şi lipsa dovezilor de expediere ori recepționare a demersurilor adresate pârâtei. Prin urmare, restituirea a rezultat din neîndeplinirea unei condiții de sesizare a instanţei, iar nu dintr-o omisiune pur formală lipsită de consecințe juridice. Cererea subsidiară de repunere în termen nu poate fi admisă în lipsa unor motive obiective şi probate. Art. 355 alin. (2) din Codul muncii permite repunerea în termen numai atunci când omiterea acestuia s-a produs din motive întemeiate. În speță, reclamantul nu invocă boală gravă, forţa majoră, imposibilitate obiectivă de comunicare, necunoașterea ordinului sau o conduită a instanţei ori a pârâtei care l-ar fi împiedicat să acționeze. Dimpotrivă, depunerea primei cereri la 30 ianuarie 2026 confirmă că reclamantul cunoştea măsura, termenul şi calea judiciară disponibilă. Restituirea cererii a fost determinată de modul în care acesta şi-a pregătit şi prezentat acţiunea. Repunerea în termen nu este destinată corectării oricărei neglijențe procedurale şi nu poate transforma o conduită imputabilă reclamantului într-un avantaj procesual în detrimentul intimatei.

Indică faptul că în prezenta cauză, ordinul de concediere a fost comunicat reclamantului la *****, termenul de trei luni era cunoscut, iar reclamantul a avut posibilitatea reală de a sesiza instanţa în mod valabil. Nicio întârziere de comunicare şi nicio conduită a autorității nu l-au lipsit

de accesul la justiție. Prin urmare, invocarea formalismului excesiv este lipsită de suport factual. Pretinsa încălcare a egalității armelor, dedusă din faptul că în blocul de semnare al unor acte depuse de intimată a fost utilizată din eroare formula „reprezentantul reclamantului” este străină de problema tardivității. Din antetul, conținutul, solicitările, semnătura şi mandatul actelor rezulta fără echivoc că acestea erau depuse în numele pârâtei. Recurentul însuși recunoaşte că eroarea nu atrage nulitatea şi nu solicită excluderea actelor. Această eroare materială nu a afectat dreptul reclamantului la apărare, nu a creat confuzie cu privire la autorul actelor şi nu are nicio influenţa asupra datei comunicării ordinului sau asupra calculării termenului legal. Egalitatea armelor nu presupune tratarea identică a unor situații juridice esențial diferite. Dreptul de acces la instanţă nu este absolut şi poate fi supus unor condiții procedurale previzibile, inclusiv unor termene de prescripție. Aceste termene urmăresc securitatea raporturilor juridice, protecția pârâtului împotriva pretențiilor tardive şi administrarea eficientă a probelor. Aplicarea art. 355 din Codul muncii nu constituie formalism excesiv atunci când partea a cunoscut actul contestat, a cunoscut termenul, a avut acces efectiv la instanţă şi nu demonstrează existenţa unui impediment obiectiv. În consecință, recursul nu justifică respingerea directă a excepției de tardivitate şi continuarea automată a examinării fondului. Instanţa de recurs nu poate substitui verificarea condițiilor art. 402 alin. (2) Cod civil cu prezumția că simpla existență a două cereri succesive conservă termenul. În ipoteza în care completul va considera că prima instanţă nu a examinai suficient toate condițiile acestei norme, soluția juridic corectă poate fi doar remiterea problemei spre rejudecare, iar nu respingerea directă a excepției.

Aprecierea instanţei de recurs.

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate în recurs în cumul cu materialele dosarului, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ consideră că recursul urmează a fi admis, cu casarea încheierii instanței de fond din 13 mai 2026 prin care a fost admisă excepția de tardivitate invocată de S.R.L. „Realist Estate Agency” și s-a respins ca fiind tardivă acțiunea formulată de Ababii Constantin, restituind cauza spre examinare în instanța de fond, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Potrivit prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. b) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să caseze integral sau parțial încheierea, restituind cauza spre rejudecare.

Potrivit art. 186/1 Cod de procedură civilă:

(1) Cererile depuse în instanţa de judecată peste termenul de prescripţie extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanţa de judecată a excepţiei de tardivitate. Dacă reclamantul a solicitat repunerea în termenul de prescripţie sau solicită repunerea odată cu ridicarea excepţiei, instanţa de judecată examinează excepţia de tardivitate concomitent cu cererea de repunere în termen.

(2) Excepţia de tardivitate şi, după caz, repunerea în termen se soluţionează în şedinţă de judecată, convocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare. Lipsa participanţilor citaţi legal nu împiedică examinarea cererilor.

(3) Dacă nu se dispune repunerea în termen şi/sau se admite excepţia de tardivitate, instanţa de judecată respinge acţiunea ca fiind tardivă printr-o încheiere motivată care poate fi atacată cu recurs.

(4) Instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii adoptate conform alin.(3), este în drept:

a) să respingă recursul şi să menţină încheierea;

b) să admită recursul şi să caseze integral încheierea, restituind cauza spre rejudecare.

(5) Dacă se dispune repunerea în termen şi/sau excepţia de tardivitate se respinge, instanţa de judecată emite o încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul şi continuă examinarea cauzei.

Potrivit art. 2 Cod de procedură civilă, procedura de judecare a cauzelor civile în instanțele judecătorești de drept comun este stabilită de Constituția Republicii Moldova, de hotărârile şi deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului, de hotărârile Curții Constituționali, de prezentul cod şi de alte legi organice. Normele de drept procedural civil din alte legi trebuie să corespundă dispozițiilor fundamentale ale Constituției Republicii Moldova şi prezentului cod.

În conformitate cu prevederile art. 5 Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În conformitate cu art. 32 alin. (1) Cod de procedură civilă, nimeni nu poate fi lipsit, fără consimțământul său, de dreptul la judecarea cauzei sale de către o instanță sau de judecătorii în a căror competentă cauza respectivă este dată prin lege, cu excepția cazurilor expres stabilite de prezentul cod.

Pentru a ajunge la concluzia admiterii cererii de recurs, Completul de judecată a reținut următoarele circumstanțe de fapt și de drept.

În speță se constată că la data de 26 februarie 2026, Ababii Constantin s-a adresat în instanță cu cerere de chemare în judecată către S.R.L. „Realist Estate Agency”, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 28 aprilie 2026, a fost acceptată în procedură contencioasă cererea de chemare în judecată, părțile fiind convocate în ședința de judecată din data de 07 mai 2026 orele 12.30 minute (f. d. 73).

În cadrul ședinței de judecată din 07 mai 2026, pârâtul S.R.L. „Realist Estate Agency” a înaintat o cerere privind invocarea excepției de tardivitate a cererii și respingerea pretențiilor formulate ca fiind tardive (f. d. 98).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026 a fost admisă excepția de tardivitate înaintată de reprezentantul pârâtului S.R.L. „Realist Estate Agency”, avocatul Lunca Ion.

S-a respins ca tardivă cererea de chemare în judecată depusă de Ababii Constantin către S.R.L. „Realist Estate Agency” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată (f. d. 131).

Pentru a dispune astfel, prima instanță a reținut că, prin Ordinul nr. ***** din ***** cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma de concediere, salariatul/reclamantul Ababii

Constantin pentru încălcarea obligațiunilor de serviciu funcționale, precum și pentru absența de la locul de muncă fără motive întemeiate mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă din 01.10.2025, fapt ce a constituit o încălcare gravă a obligațiunilor de muncă, a fost concediat din funcția de Analist de afaceri din *****, în temeiul prevederilor art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii – absența fără motive întemeiate de la locul de lucru timp de cel puțin 4 ore consecutive (fără a se ține cont de pauza de masă) în timpul zilei de muncă (f. d. 20). Ordinul nr. ***** din ***** cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma de concediere a fost adus la cunoștință/expediat salariatului/reclamantului Ababii Constantin la *****, ora 18:04, fapt confirmat prin intermediul adrese de e-mail: ***** (f. d. 108) și care nu a fost negat în ședința de judecată de către reclamantul Ababii Constantin și nemijlocit conținutul cererii de chemare în judecată, depusă la 26 februarie 2026. Corespunzător, prin prisma prevederilor art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, instanţa a reiterat că, termenul de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său, este *****, iar la caz, reclamantul nu doar că a cunoscut ordinul, dar a şi construit întreaga acțiune pe pretinse vicii ale procedurii disciplinare finalizate la aceeaşi dată.

S-a conchis că prezenta cerere de chemare în judecată a fost depusă în instanța de judecată conform ștampilei aplicate, la 26 februarie 2026, astfel, reclamantul a omis termenul legal de prescripție de 3 luni la înaintarea acțiunii în justiție pentru soluționarea prezentului litigiu de muncă. Termenul general în interiorul căruia reclamantul era în drept să-și valorifice dreptul de a depune prezenta acțiune în instanța de judecată s-a finisat la data de 30 ianuarie 2026.

Prima instanţă nu a reținut argumentul reclamantului potrivit căruia cererea de chemare în judecată, a fost depusă în termenul legal de 3 luni, cu trimitere la faptul că anterior, anume la 30 ianuarie 2026 ar fi depus prima dată prezenta acțiune în instanța de judecată, însă cererea a fost restituită pe motiv de neînlăturare a neajunsurilor. Pentru a soluționa aceasta chestiune, reclamantul urma să solicite instanței de judecată, cu trimitere la aceste fapte, repunerea în termenul de depunere a acțiunii în justiție la 26 februarie 2026. Din cererea de chemare în judecată depusă la 26 februarie 2026 și înscrisurile anexate, s-a concluzionat că reclamantul nu și-a valorificat dreptul de a solicita instanței de judecată repunerea în termen, iar acest fapt nu a fost solicitat nici în cadrul ședinței de judecată și nici prin cererea depusă ulterior, la 11 mai 2026, drept obiecții la cererea privind ridicarea excepției de tardivitate.

Verificând legalitatea şi temeinicia încheierii primei instanţe în raport cu argumentele formulate în cererea de recurs şi materialul probator anexat, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru conchide că soluția instanţei de fond este neîntemeiată, avînd un caracter prematur.

Astfel, obiectul prezentei acțiuni, îl constituie anularea Ordinului nr. ***** din ***** cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 355 alin. (1) lit. a) din Cod muncii, cererea privind soluţionarea litigiului individual de muncă se depune în instanţa de judecată în termen de 3 luni de la data cînd salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Ordinul nr. ***** din ***** cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma de concediere a fost adus la cunoștință/expediat salariatului/reclamantului Ababii Constantin la *****, ora 18:04, fapt confirmat prin intermediul adrese de e-mail: ***** (f. d. 108) și care nu a fost negat în ședința de judecată de către reclamantul Ababii Constantin și nemijlocit conținutul cererii de chemare în judecată, depusă la 26 februarie 2026.

Prin urmare, se reţin argumentele din încheierea contestată, că prin prisma prevederilor art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, instanţa a reiterat că, termenul de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său, este *****, iar la caz, reclamantul nu a negat cele constatate.

Prezenta cerere de chemare în judecată a fost depusă în instanța de judecată conform ștampilei aplicate, la 26 februarie 2026, iar termenul general în interiorul căruia reclamantul era în drept să-și valorifice dreptul de a depune prezenta acțiune în instanța de judecată ar fi expirat la data de 30 ianuarie 2026, în condițiile art. 355 alin. (1) lit. a) din Cod muncii.

Concomitent, prima instanţă nu a ținut cont de prevederile art. 402 Cod Civil, la emiterea încheierii de admitere a excepţiei de tardivitate.

Or, conform art. 402 Cod Civil ”Cursul prescripţiei în cazul restituirii ori scoaterii cererii de pe rol sau anulării ordonanţei”:

(1) Dacă instanţa de judecată *a restituit cererea*, a scos cererea de pe rol sau a anulat ordonanţa judecătorească, cursul prescripţiei extinctive care a început pînă la intentarea acţiunii continuă fără întrerupere.

(2) Cu toate acestea, dacă reclamantul, în termen de 6 luni de la data cînd a devenit irevocabilă încheierea de restituire a cererii, de scoatere a cererii de pe rol sau de anulare a ordonanţei, depune o nouă acţiune, prescripţia este considerată întreruptă prin acţiunea precedentă cu condiţia ca noua acţiune să fie admisă.

Articolul respectiv, dezvoltă principiul că prescripția extinctivă curge împotriva titularului pasiv al unui drept, care omite să își valorifice dreptul la acțiune în mod corespunzător. El prevede în care cazuri, chiar dacă titularul unui drept este activ și își exercită dreptul la acțiune, efectul întreruptiv nu se produce, dar și cuprinde o importantă excepție pentru a nu limita disproporționat dreptul la acces liber la justiție.

Prevederile citate, în situația în care, cererea a fost depusă inițial în termenul de prescripție de 3 luni, fiind restituită (indiferent de temeiul de restituire), permit de a fi depusă o a doua acțiune (repetată), dacă este introdusă cu respectarea condițiilor de exercitare în termenul de 6 luni**,** și are efect întreruptiv retroactiv — din data introducerii primei acțiuni.

Pentru a fi o „acțiune repetată”, a doua acțiune trebuie să coincidă cu prima acțiune, atât ca temei juridic, cât și ca natură a obiectului, însă nu este neapărat ca volumul obiectului (mărimea pretenției) să fie identic.

Condiția esenţială a intervenirii efectului întreruptiv retroactiv este ca acțiunea repetată să fie admisă. Altfel spus, se cere ca acțiunea repetată să fie examinată în fond și admisă de instanța competentă. Efectul practic al acestei cerințe este că, *per a contrario*, efectul întreruptiv retroactiv nu se recunoaște dacă acțiunea repetată nu este soluționată în fond**,** ci, din orice motiv, ea nu este examinată în fond de judecător (fie că instanța de judecată refuză primirea cererii prin care se introduce acțiunea repetată, restituie cererea, ori încetează procesul, ori scoate cererea de pe rol).

În speță, reclamantul Ababii Constantin a depus o cerere de chemare în judecată similară, la data de 30 ianuarie 2026, fapt care se relevă din copia Încheierii de restituire a cererii, din data de 02.02.2026 (f.d. 6), iar în raport cu această data, termenul de 3 luni de depunere a cererii a fost respectat, potrivit regulilor de calcul al termenului reglementate de art. 388 Cod Civil.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 02 februarie 2026, cererea a fost restituită în baza art. 170 al. (1) lit. a) din Cod procedură civilă (f. d. 6-8).

Cererea prezenţa, care are un caracter repetat, acceptată în procedură deja, a fost depusă la data de 26 februarie 2026, fiind depusă în termenul de 6 luni de la data cînd a devenit irevocabilă încheierea de restituire a cererii din 02 februarie 2026 (f. d. 2).

Se reiterează că, în acest caz, instanța de judecată nu putea soluționa excepția de tardivitate fără a soluționa fondul cauzei, astfel că instanța ar trebui să soluționeze excepția doar odată cu fondul cauzei.

Prin urmare, admiterea excepţiei de tardivitate cu respingerea acţiunii ca tardive, are un caracter prematur, atît timp cît nu a fost atins momentul procedural necesar eventual de a fi întrunit, anume condiţia de la art. 402 al. (2) Cod Civil: ”*condiţia ca noua acţiune să fie admisă”*.

Completul de judecată apreciază ca nefiind justificate concluziile primei instanţe, precum că recurentul urma să solicite repunerea în termenul de depunere a acţiunii conform art. 403 Cod Civil, acesta fiind un mijloc disponibil recurentului, dar care nu a fost exercitat, care însă s-a prevalat de art. 402 Cod Civil, instituţiile de drept material citate având caracter și mod de aplicabilitate diferit.

Nu pot fi reţinute alegațiile intimatului din referinţa la recurs, cu referire la faptul că prima cerere, depusă la 30 ianuarie 2026, nu a fost lăsată fără curs şi regularizată în același raport procesual, ci a fost restituită printr-o încheiere distinctă care nu a fost contestată de către recurent, iar efectul conservării datei inițiale, specific art. 171 alin. (2) Cod de procedură civilă, nu poate fi extins prin analogie asupra unei cereri restituite în temeiul art. 170 Cod de procedură civilă – deoarece aplicabilitatea art. 402 Cod Civil nu este condiționată de temeiul de restituire al cererii, legiuitorul nedistingând asupra acestor temeiuri.

Referitor la aceste alegații se reține principiul: unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă” (în latină: *Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*), care este un principiu fundamental de interpretare a normelor juridice.

Astfel, Completul de judecată conchide că lipsesc temeiuri ce ar justifica menținerea încheierii emise de instanța de fond, din 13 mai 2026.

Prin prisma acestor raționamente, ținând cont de faptul că, cererea de recurs este întemeiată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Ababii Constantin, de a casa încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026, cu restituirea cauzei în prima instanță pentru examinare, ținând cont de argumentele enunțate supra.

În conformitate cu art. 427 lit. b) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru -

D E C I D E :

Se admite recursul declarat de Ababii Constantin.

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 mai 2026, prin care a fost admisă excepția de tardivitate înaintată de S.R.L. „Realist Estate Agency” formulată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ababii Constantin către S.R.L. „Realist Estate Agency”, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului și compensarea cheltuielilor de judecată, cu restituirea cauzei în prima instanță, pentru examinarea cauzei.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Dimitriu Serghei

Judecătorii Gîrleanu Violeta

Roșca Constantin